

μόνο που εγγυάται πλέον είναι η ευνομία, η ασφάλεια και η εγκαθίδρυση της κοινωνικής νέκρωσης. Η κρατική καταστολή, λοιπόν, είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος που βιώνουμε καθημερινά: στα δελτία ειδήσεων με τις εξάρσεις τρομοϋστερίας και τα διαγγέλματα της απαγόρευσης της κυκλοφορίας και της συγκέντρωσης πλήθους στο Σύνταγμα εν όψει της 25ης Μαρτίου, στην καθημερινή καταδίωξη των μεταναστών μικροπωλητών γύρω από τις πανεπιστημιακές σχολές (Νομική, ΑΣΟΕΕ κ.α) και την παρουσία χιλιάδων μπάτσων στις πορείες, που ηδονίζονται στο θέαμα αιμόφυρτων διαδηλωτών. Ας μη ξεχνάμε τις εκατοντάδες προληπτικές προσαγωγές και συλλήψεις με πρόσφατο το παράδειγμα των συλληφθέντων της 12<sup>ης</sup> Φλεβάρη που κρατούνται ακόμα όμηροι, απλά και μόνο λόγω της συμμετοχής τους στη μαχητική αυτή διαδήλωση. Το εκδικητικό πρόσωπο της «δημοκρατίας» δεν εξαντλείται μόνο στις εξοντωτικές ποινές φυλάκισης αλλά και στη διαπόμπευση αγωνιστών με τη δημοσίευση φωτογραφιών συλληφθέντων από πορείες κ.α. Και όλο αυτό το σκηνικό ενισχύεται με ένα πλήρως στελεχωμένο νομικό οπλοστάσιο που στο πρόσωπο κάθε αγωνιζόμενου βλέπει έναν επίδοξο τρομοκράτη και όχι μόνο ποινικοποιεί τους κοινωνικούς αγώνες, καθώς και κάθε πράξη αντίστασης, αλλά φθάνει στο σημείο να καταλύει ακόμη και την οποιαδήποτε ελευθερία έκφρασης αφού και η εκδήλωση αλληλεγγύης σε αντικαθεστωτικούς αγωνιστές θεωρείται πλέον έγκλημα.

**Β**έβαια, η άμεση ψυχολογική και υλική βία που μας ασκείται μέσα από τους κυρίαρχους μηχανισμούς καταστολής και τρομοκράτησης (αστυνομία, ΜΜΕ κ.α), εκφράζεται και στις καθημερινές κοινωνικές σχέσεις και συναναστροφές που συχνά εκτρέπονται στα όρια του κοινωνικού κανιβαλισμού. Πόλεμος όλων εναντίον όλων και παράλληλα, απεγνωσμένη αναζήτηση του εχθρού και του υπαίτιου μέσα στις τάξεις των καταπιεσμένων είναι μερικές μόνο από τις εκφάνσεις του. Τι πιο διαχρονικό από την δαιμονοποίηση των χιλιάδων μεταναστών και προσφύγων που συνωστίζονται στις γειτονιές των πόλεων μας. Τι πιο χαρακτηριστικό από τα πρόσφατα παραδείγματα της Χαλκιδικής, όπου εργάτες της ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ Α.Ε. επιτέθηκαν σε κατοίκους που αντιστέκονται στην υποβάθμιση της ζωής τους, της έντονης διαμάχης και σύγκρουσης «συμφερόντων» μεταξύ ναυτεργατών, αγροτών, «ταξιδιωτών του Πάσχα» και φυσικά νησιωτικών πληθυσμών γύρω από την απεργία των πρώτων. Ωστόσο, αξίζει να μνημονευθεί και η καταστολή των συνειδήσεων, με τα συσσίτια και τα λοιπά φιλανθρωπικά τερτίπια, που μοναδική τους στόχευση είναι η διαχείριση της φτώχειας και η διασφάλιση της συναίνεσης στους σχεδιασμούς των «από πάνω».

**Ω**στόσο, το σκηνικό αυτό δεν πρέπει να μας φοβίζει, ούτε να μας οδηγεί στην απελπισία. Δεν θα παίξουμε το παιχνίδι τους όσο κι αν προσπαθούν. Πολύ περισσότερο δεν θα ψάξουμε να βρούμε νέους σωτήρες στο παρηκμασμένο πολιτικό σκηνικό, ούτε κι εμείς φιλοδοξούμε να αναχθούμε σε αφέντες κάποιων άλλων. Η δημοκρατία είναι αδιέξοδη και για αυτό στο «δίλημμα» των εκλογών εμείς απαντάμε με την συνειδητή εκλογική απεργία. Στάση που δε μεταφράζεται σε μια απλή αποχή και παθητική απαξίωση του πολιτικού συστήματος, αλλά σε ενεργητική σύγκρουση με το καθεστώς της ανάθεσης και της

διαμεσολάβησης, της εξουσίας και της βαρβαρότητας, της αδικίας και της ανισότητας. Πράξη ατομική και συλλογική που συμπεριλαμβάνεται μέσα στον πλούτο των δράσεων που γεννά η συνειδητή παρουσία και συμμετοχή στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες μέσα από τις αξίες της αδιαμεσολάβητης, αυτοοργανωμένης και αντιθεσμικής δράσης. Κι αν αυτό παλιότερα στο άκουσμά του προκαλούσε θυμηδίες και απορριπτόταν ως κάτι ουτοπικό ή γραφικό, σήμερα πλέον είναι κατηγορικό πρόταγμα.

## **ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΜΑΣ**

**Γ**ια μας, ο αγώνας ενάντια στον κόσμο της εξουσίας και της βαρβαρότητας είναι αδιάκοπος και καθημερινός, διεξάγεται σε κάθε στιγμή της κοινωνικής μας δραστηριότητας, σε κάθε κοινωνικό χώρο όπου ζούμε, κινούμαστε, εργαζόμαστε και φοιτούμε. Η «έφοδος στα χειμερινά ανάκτορα» δεν μπορεί να αποτελεί μια μακρινή φαντασίωση της «μεγάλης νύχτας» παρά μια καθημερινή πρακτική όπου αντί για την κατάκτηση αναζητούμε την απελευθέρωση νοημάτων και σχέσεων, πρακτικών και συμπεριφορών, τόπων και εδαφών. Και πλάι στα τρομοκρατικά διλήμματα που εκφέρουν οι κυρίαρχοι θεσμοί (συναίνεση ή χρεωκοπία, ευρώ ή δραχμή, ανάπτυξη ή πτώχευση), οφείλουμε να αποκρούσουμε και την χρεωκοπία της κοινωνίας, τον κατακερματισμό του κοινωνικού ιστού και την καταπάτηση της ατομικής και συλλογικής αξιοπρέπειάς μας.

**Σ**το νέο πεδίο που διαμορφώνει η απόσυρση του κράτους πρόνοιας, η όξυνση της κρατικής βαρβαρότητας, η εντατικοποίηση της εργασιακής εκμετάλλευσης, η λεηλασία της φύσης, η κρίση του πολιτικού συστήματος και της πολιτικής αντιπροσώπευσης, ανοίγονται νέες δυνατότητες και προοπτικές για τον κόσμο του αγώνα. Η ανάπτυξη κοινωνικών, ταξικών και πολιτικών κοινοτήτων αγώνα με οριζόντια και αδιαμεσολάβητα χαρακτηριστικά, η χειραφέτηση και η ριζοσπαστικοποίηση μεγάλων κομματιών του πληθυσμού μέσα από την εμπειρία του αγώνα, η ανάπτυξη αντιθεσμικών/ αυτοδιευθυνόμενων εγχειρημάτων που επεξεργάζονται συλλογικά και πρακτικά ζητήματα ζωής, η οργάνωση της διάχυτης κοινωνικής ανυπακοής και αμφισβήτησης, η πολιτική/κοινωνική δράση για τον πολύπλευρο επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας είναι μερικά μόνο από τα πεδία που οφείλουμε να οργανώσουμε, να ενισχύσουμε, να διερευνήσουμε και να δοκιμάσουμε τις σκέψεις και τις δράσεις μας.